

жена, на нейната майка. Страдалчески викъ се изтръгна изъ гърдитъ на Азбетинъ. Той впи погледъ въ лицето на мъртва-та и сѣкашъ искаше да проникне въ тайната на нейната смъртъ, защото никой на знаеше отъ що е умрѣла — намериха я сутринъта въ леглото трупъ!

Дали боговетъ, въ които той вѣрваше, сж се разсърдили на него, и какво е той сторилъ за това наказание? Може би е отминалъ нѣкой беденъ, може би е разорилъ нѣкого, или пъкъ въ богатството душата му се е възгордѣла и боговетъ сж пожелали да го смиратъ съ това нещастие?

Тия мисли бушуваха изъ разпаленото му отъ скръбъ съзнание.

— Тайда! Тайда! Дете мое, нали не сме сторили нѣщо лошо?

И издѣла отъ скжпъ камъкъ той гробница на своята жена, положи я въ нея и много дни идваше при тази гробница, стоеше по цѣли часове и мислѣше за предишното щастие и сегашния си разбитъ животъ. Колко богатъ бѣше той, самъ не можеше да изброи богатствата си, но колко нищожни сж тия богатства да му дадатъ щастие въ живота, да възвѣрнатъ оная, която бѣше лжчъ

въ живота му, веселие на душата му!

Но друго нещастие го сполетѣ. Единъ день Тайда легна на легло, непонятна болестъ потъмни нейния ясенъ взоръ, червенината на лицето ѝ изчезна, хубавитѣ ѝ свѣтло-жълтеникави коси почнаха да падатъ устата ѝ нѣмѣха и много дни тя не отрони една дума!

Дали голѣмата скръбъ изтощи душата ѝ и уби жизнеността на това крехко тѣло, или боговетъ искаха и втора жертва?

Прегърбенъ отъ мжка, съ мъртво-бледо лице, Азбетинъ жадно се взираше въ страдалческото лице на своята дъщеря, биеше се въ гърдитѣ и молѣше за милость.

— Тайда, мое дете, отъ какво страдашъ, какво те боли?

Но Тайда мълчеше, устата ѝ бѣше затворена сѣкашъ за